

estas hontinda — vi povus esti mortigita.”

“Ne, ne estas hontinda,” diris Hari penseme. “Li estas originala viro, Zomburdo. Mi opinias, ke li kvazaŭe volis doni al mi ŝancon. Mi kredas, ke li scias proksimume ĉion, kio okazas ĉi tie, fakte. Laŭ mia supozo, li sufiĉe bone komprenis, ke ni intencis provi tion, kaj anstataŭ bari nin, li nur instruis nin sufiĉe por helpi. Mi ne kredas, ke tio okazis hazarde, ke li lasis min ekscii, kiel la spegulo funkcias. Tio aspektas kvazaŭ li pensus, ke mi rajtas alfronti Voldemorton, se mi kapablas...”

“Zomburdo ja frenezas, sendube,” diris Ron fiere. “Aŭskultu, vi devas fariĝi sufiĉe forta por la semestrofina bankedo morgaŭ. La poentoj estas sumigitaj, kaj Rampeno venkis, kompreneble — vi ne partoprenis la finan kvidiĉan matĉon, kaj sen vi Korakungo facile premfrakasis nin — sed la manĝaĵoj estos elstaraj.”

Je tiu momento, s-ino Pomfrej hastis proksimen.

“Vi jam havis dek kvin minutojn, nun FOR,” ŝi diris firme.

Post noktodaŭro da bona dormo, Hari sentis sin preskaŭ bonstata.

“Mi dezirus ĉeesti la bankedon,” li diris al s-ino Pomfrej dum ŝi netigis liajn multajn skatolojn da bombonoj. “Mi povos, ĉu ne?”

“Profesoro Zomburdo diras, ke oni permesu vin ĉeesti,” ŝi diris indignete, kvazaŭ laŭ ŝia opinio prof. Zomburdo ne komprenus kiel riskaj la bankedoj povas esti. “Kaj vi havas alian vizitanton.”

“Do, bone,” diris Hari. “Kiu estas tiu?”

Hagrid krablis tra la pordo dum li parolis. Kiel kutime, kiam li estis endome, Hagrid aspektis tro granda por esti permesata. Li sidiĝis apud Hari, nur ĵetis rigardon al li, kaj eksplodis pro larmoj.

“Tiu — estes — mia — aĉa — kulpo!” li singultis, kun sia vizaĝo en la manoj. “Mi sc’ig’s al la mava bestid’, ki’l pret’rpasi Lanugan! Mi dir’s ti’n al li! Ti’ est’s la sola ‘fero, ki’n li ne sci’s, kaj mi don’s ĝin al ‘i. Vi pov’s esti morta! Kaj por ‘avi drakan ovon! Mi n’niam trinkos denove! Mi debes esti forp’lita, kaj sendita por ekzil’ kun la mogloj!”

“Hagrid!” diris Hari, ŝokita pro la vido de Hagrid tremanta kun bedaŭro kaj aflikto, kun egaj larmoj likantaj en lian barbon. “Hagrid, li nepre estus malkovrinta tion alie; temas de Voldemorto; li eltrovus ĝin, eĉ se vi ne dirus tion al li.”

“Vi pov’s esti murdita!” singultis Hagrid. “Kaj ne diru la nomon!”

“VOLDEMORTO!” Hari kriegis, kaj Hagrid estis tiel ŝokita, ke li ĉesis plori. “Mi trafis lin, kaj mi nomas lin per lia nomo. Bonvolu gajiĝi, Hagrid, ni savis la Ŝtonon, ĝi estas for, li ne povos uzi ĝin. Prenu Ĉokoladan Ranon, mi havas amason...”